

Minneord om Wenche Skogen på vegne av Rensend Vel, Luskeråsen Vel, Midthøgde og Søndre Rennsenn Vel, Øyangen Vel og Vangsjøen Vel

Det er med stor sorg vi fikk melding om at Wenche ikke lenger var blant oss.

Det er vanskelig å finne ord å gi uttrykk for hva en føler. Vi har derfor valgt å søke hjelp av Hans Børli. Hans dikt er god hjelp for å kunne gi uttrykk for hva vi føler nå.

På himmelranda

*Jeg sto ofte
med ene foten på himmelranda og
den andre foten løftet –
men aldri vågde jeg steget ut i blåsalen
der stjernene danser.
Støvlene mine var mørke av dogg.
Og lyngklokkene jeg så langs stien
sang stilt inni tankene.
før harde stjerner brister ut og rår rommet
aleine.*

Wenche har lenge hatt den ene foten på himmelranda.

24. oktober løftet Wenche også den andre foten opp, smertene forsvant og hun tok steget ut i denne blåsalen der stjernene danser. Otto Kåre var ved hennes side og fulgte Wenche langt inn i denne ukjente blåsalen.

Sist styreleder i Vangsjøen Vel snakket med Wenche var på besøk hjemme hos henne to uker før hun døde. Hun var også da det positive og optimistiske menneske slik vi alltid har opplevd henne. Hun hadde fått noen positive signaler fra sykehuset og levde på dem. Som hun sa det: «Om det gjenstod dager, uker eller måneder så hadde hun bestemt seg for at den tida hun hadde igjen ville hun leve normalt – ta seg et glass vin og røyk og leve så godt hun kunne før det hele var slutt.»

Wenche og Otto Kåre skapte et utrolig flott samlingssted for alle oss som har hytter eller støler i Vangsjøenområdet. Med sitt uopplitelige humør på tross av sykdom og smerter, var hun den mest serviceinnstilte vertinna på Vangsjøen Fjellstue som det var mulig å få. Alle som var innom fjellstua og møtte Wenche med sitt gode humør og blide åsyn fikk gjerne følelsen av at det var ekstra hyggelig at akkurat **jeg** kom innom – en følelse Wenche ga til hver enkelt gjest som kom!. Er det noen som visste og forstod hvordan en skulle drive en servicebedrift og hva et serviceyrke er for noe, så var det Wenche. Hun burde holdt kurs i servicebransjen om dette.

Wenche var rausheten sjøl fullt og helt, og med det gode samspillet med sin Otto Kåre gjorde begge sitt ytterste for å hjelpe hyttefolket og stølsfolket i alle mulige sammenhenger.

Til slutt måtte Otto Kåre og Wenche gi opp driften av fjellstua pga sykdom. Men ikke før var Wenche frisk og rask igjen, så gjøv hun løs på nytt prosjekt til glede for oss alle, nemlig Wenches Fjellkafé, som ble høytidelig åpnet av ordføreren. Her kom vi sommer som vinter. Vi var aldri til fjells uten at vi var innom Wenche og fikk også en god prat med Otto Kåre når han var til stede og hjalp til. Her sørget hun for hjertestarter og førstehjelp i varmestua der vi kunne ha årsmøter i vellingene, barnefamilier bestilte melk og mat som Wenche tok med neste dag fra bygda. Vi fikk nyte våre vafler, hamburgere, rømmegrøt, lapskaus, øl, kaffe og mye mer.

Vi var mange som ble sittende kanskje litt for lenge med god mat og en kald pils, ja kanskje med en pils mer enn vi egentlig trengte og hadde godt av, nettopp på grunn av det sosiale miljøet Wenche

hadde skapt og fordi Wenche var den hun var. Alt dette vil vi savne, men aller mest vil vi savne Wenche sjøl. Tusen, tusen takk Wenche for alt du gjorde for oss.

Wenche var glad i naturen, fjellblomstene, fjellfuglene og fulgte ivrig med i samtaler om sjeldne fuglearter observert i nærområdet. På andre siden av veien for fjellkaféen hadde styreleder i Vangsjøen Vel et år hengt opp ei andekasse. Ett år hekket et haukuglepar i kassa. De fikk frem en unge. Ungen hoppet ut av kassa for tidlig og uten å være flygedyktig hoppet og vaglet den rundt langs veien ved kiosken og også inne på kioskområdet. Vi tror ingen ugleunge noensinne har fått slik beskyttelse som det Wenche gav denne haukugleungen. Hun ble venn med og fikk nærkontakt med far og mor haukugle og snakket med dem i sitt språk. Disse sanseopplevelsene som Wenche fikk av slike naturopplevelser bidro nok til at det gav liv i livet også for Wenche. Ofte var det nok ikke mange sekundene eller minuttene med slike naturopplevelser av gangen, men det gav energi og livsglede for Wenche.

Et tiendels sekund

*Stygglenge sea nå.
Je låg ei vårnatt ved en stokkeld
innved Grøne Laugga heime på fjellskogen.
Ventet på orrhanespellet i gråninga.
Natta var klar og stille,
et månesnei over Bjønnstadseterhøgda
la som et dimt skjær av sølv i
det augevåte aprilmørket.*

*Plutselig hører je
langsomme vengeslag over meg.
Je glåmer opp
- da ser je i et tiendels sekund
Nordstjerna skinne kaldt
mellom de utspilte svingffjørene
i vengen til ei trane.
Mindre enn et tiendels sekund,
men sea har jeg levd lange år
som har tatt mindre plass i mitt hjerte.*

På Vangsjøen Vel sin hjemmeside og Facebookside, ble det lagt ut informasjon om Wenches bortgang. Vellet har om lag 140 medlemmer som er enten hytteeier eller driver seterdrift i område. Mer enn 160 har så langt reagert med kommentarer, omsorg og hjerter på siden. Det sier mye om hvor glade vi alle var i Wenche. Her er noen av kommentarene som ble lagt ut:

- *Så trist at hun er borte. Nå blir ikke turene til Vangsjøen helt det samme lenger. Tankene går til Otto Kåre og familien.*
- *Wenche var liksom klisteret her opp på Vangsjøen. Kommer til å savne henne. Mange takk til deg Otto Kåre.*
- *Kondolerer. Dette er fryktelig trist for familie og venner.*
- *Så trist. Kommer til å savne hennes gode humør.*
- *Takk for alle gode minner.*

Igjen – takk for alt du gjorde for oss og hva du betydde for oss.

På vegne av hyttefolket og stølseierne i Vangsjøenområdet

Rensend vel, Luskeråsen Vel, Midthøgde og Nedre Rennsenn Vel, Øyangen Vel og Vangsjøen Vel.